

Arrest

nr. 211 664 van 26 oktober 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN & T. LIPPENS
Mont Saint Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. UNGER *loco* advocaat D. ANDRIEN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1996.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 18 oktober 2015 en dient op 20 oktober 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 21 september 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 23 november 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en van etnische origine Tadzjiek te zijn. U bent het soenitische geloof aanhangig. U bent afkomstig uit Bibi Mahru, een buurt in de hoofdstad Kabul.

Op de vijftiende dag van de ramadan in 1394 (volgens de Gregoriaanse kalender 1 juli 2015) hoorde u een explosie in uw wijk. U ging buiten kijken en zag dat er een gevecht aan de gang was. U zag een man, een zekere F(...), een Amerikaan neersteken. De dag nadien kwam de politiecommandant van de regio, commandant Basir Khan, langs om te vragen of er getuigen waren en u vertelde wat u had gezien. Na het Suikerfeest werd u opgebeld door F(...) om naar Pole Mahmoud Khan te komen om met hem te praten. U weigerde om met hem te gaan praten en vernietigde uw simkaart. De dag nadien, toen u van uw werk in de slagerij op weg naar huis was, werd u tegengehouden door twee personen. Ze wilden dat u met hen meeging om een schaap te slachten, ze hadden de dag nadien een ceremonie. Na lang aandringen heeft u toegezegd en ging u met hen mee. Ze namen u mee richting Shah Shaheed. Na een autorit van vijftientig minuten reden ze een garage binnen waar u twee personen met een Kalasjnikov zag staan. Ze namen u mee naar een kamer waar u verschillende keren werd geslagen. Ze beschuldigden u van spionage. Die mannen behoorden tot dezelfde groep als F(...). Nadat ze u twee dagen mishandeld hadden in die kamer kwam hun leider, S(...), naar u toe. Hij vroeg u waarom u spioneerde en vertelde u over de Jihad. Er werd videomateriaal aan u getoond waarin verschillende mensen werden onthoofd. U zei dat u alles wou doen voor hen, zolang ze u maar lieten gaan. U werd vastgebonden in een kamer met nog twee andere personen. Twee dagen later vond er 's nachts een bomexplosie in Shah Shaheed plaats waardoor de ramen en deuren van de plaats waar u zat opgesloten vernietigd werden. U kon vluchten naar het huis van uw tante in Bibi Mahro. U heeft gedurende twee dagen bij uw tante geslapen en als u wakker werd vertelde u het gehele verhaal en bent u gevlucht uit Afghanistan. U kwam aan in België op 18 oktober 2015 en deed op 20 oktober 2015 uw asielaanvraag.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: een medisch attest van een centrumarts van Fedasil, drie medisch attesten over uw verblijf in een gespecialiseerd opvangcentrum voor asielzoekers, een voorschrift van een psychiater in Pakistan en een voorschrift van het ziekenhuis Alijabad in Kabul.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de groepering van F(...).

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

U bent er immers niet in geslaagd uw voorgehouden problemen met F(...) en de organisatie waartoe hij zou behoren, aannemelijk te maken.

In de eerste plaats moet worden gewezen op diverse inconsistenties en tegenstrijdigheden die doorheen uw verklaringen werden vastgesteld. Zo beweerde u aanvankelijk dat u werd tegengehouden door de mannen van F(...) de dag nadat F(...) u had opgebeld (CGVS, p 11). Even verder in het gehoor verklaarde u dan weer dat dit incident pas vijf à zes dagen na voornoemd telefoongesprek gebeurde (CGVS, p 14). Hiermee geconfronteerd, ontkende u enkel uw eerdere verklaring (CGVS, p 14). Deze uitleg is niet afdoende en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ook zei u gedurende uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u niet wist naar waar de mannen van F(...) u meenamen in de auto toen u door hen werd ontvoerd (vragenlijst CGVS, vraag

3.5). Een opmerkelijke verklaring aangezien u tijdens het gehoor op het CGVS duidelijk aangeeft dat u op de hoogte was van de richting en de plaats waar ze u naar toe brachten. Zo verklaart u dat de mannen door wie u werd aangesproken meteen aangaven dat ze wilden dat u met hen meeging naar Shah Shaheed en dat u na het instappen zelf zag dat ze in de richting van Shah Shaheed reden (CGVS, p 11, 14). Hiermee geconfronteerd, zegt u dat u effectief wist dat u naar Shah Shaheed werd gebracht, maar dat u het destijds op de DVZ niet durfde te vermelden omdat er hier aanslagen waren gebeurd. Deze uitleg is geenszins in staat bovenvermelde inconsistentie te verhelfen (CGVS, p 14). Deze vaststelling doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts is uw verklaring over de manier waarop F(...) aan uw telefoonnummer is gekomen weinig aannemelijk. Hiernaar gevraagd, moet u toegeven dat u niet weet hoe hij aan uw nummer is gekomen. U herhaalt enkel dat hij wel degelijk uw nummer had en stelt verder dat het 'heel machtige mensen zijn' (CGVS, p. 14).

Verder zijn uw verklaringen over uw opsluiting en ontsnapping geenszins plausibel en getuigen ze van weinig consistentie. Zo beweerde u aanvankelijk op de DVZ dat u samen met twee andere personen werd opgesloten in een kamer, dat jullie handen werden vastgebonden en dat er niks werd gezegd (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u evenwel dat u de eerste twee dagen werd mishandeld en ondervraagd en u vervolgens gedurende een uur sprak met hun leider die u trachtte te overtuigen om jihad te voeren (CGVS, p. 11). U gaf ook aan kort te hebben gesproken met de twee andere jongens die werden vastgehouden in de kamer (CGVS, p. 15). Deze verklaringen kunnen moeilijk in overeenstemming worden gebracht met uw eerdere verklaring dat er niets werd gezegd tijdens uw detentie. Voorts moet worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw ontsnapping nauwelijks het anekdotische overstijgen. Zo geeft u aan dat er een paar dagen na uw opsluiting een zware ontploffing plaatsvond in Shah Shaheed waardoor alle ramen en deuren van de plaats waar u werd vastgehouden werden geopend. U ging vervolgens naar buiten, zag niemand en kon zo ontsnappen (CGVS, p. 11). De door u geschetste gang van zaken is bijzonder weinig aannemelijk en bevestigt de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw vluchtaanleiding uit Afghanistan.

Ook uw verklaringen over de plaats waar u na uw ontsnapping naar toe ging en de organisatie van uw daaropvolgende vlucht naar Europa, getuigen van weinig consistentie. Zo beweerde u bij de DVZ dat u na uw ontsnapping gevlucht bent naar het huis van de vriend van uw vader R(...) en dat hij alles geregeld heeft zodat u kon vluchten uit Afghanistan (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Gedurende uw gehoor bij het CGVS verklaarde u dan weer dat u na uw ontsnapping vluchtte naar het huis van uw tante en dat zij en haar echtgenoot u verder hielpen om het land te verlaten (CGVS, p 11). Geconfronteerd met de verklaringen die u had afgelegd op de DVZ, paste u opnieuw uw verklaringen aan en zei u dat R(...) ook had willen helpen en dat hij betrokken was bij het regelen van uw vlucht (CGVS, p. 16). Dat u uw verklaringen aanpast naargelang de vragen die u worden gesteld, doet andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geschetste asielproblematiek die aan de basis ligt van uw vlucht uit Afghanistan.

Tenslotte moet nog worden opgemerkt dat uw verklaringen omtrent uw familiale achtergrond bijzonder inconsistent zijn. U verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw moeder gestorven is toen u tien jaar oud was (vragenlijst CGVS, vraag 3.5), terwijl u gedurende uw gehoor bij het CGVS beweerde dat u uw moeder verloren heeft toen u slechts zes maanden oud was (CGVS, p 9). Hiermee geconfronteerd ontkende u enkel uw eerdere verklaring. Verder beweerde u bij DVZ dat u geboren bent in Kunduz en dat uw vader u op 10-jarige leeftijd van Kunduz naar Kabul heeft overgebracht en dat u later vernomen heeft dat uw vader waarschijnlijk door M(...) A(...) en uw ooms vermoord werd (vragenlijst CGVS, vraag 3.5; verklaring DVZ, punt 5 en 10). Tijdens het gehoor op het CGVS gaf u echter meteen aan dat u en uw volledige familie afkomstig zijn uit Kabul en dat u op aanraden van andere mensen had verklaard dat u oorspronkelijk van Kunduz bent en daar problemen had gekend (CGVS, p. 3 en 7). U verklaarde ditmaal dat uw vader, uw drie broers en uw zus nog voor uw geboorte bij een raketinslag op uw huis in Kabul gestorven zijn (CGVS, p 9). Een opmerkelijke verklaring, te meer daar u op de DVZ nog had aangegeven dat u nooit broers of zussen heeft gehad (Verklaring DVZ, punt 17). Ook stelde u bij de DVZ dat u in Kabul bij R(...), de vriend van uw vader, woonde (vragenlijst CGVS, vraag 3.5), terwijl u op het CGVS verklaarde dat u na de raketinslag op uw huis bij uw tante bent gaan wonen en nadien uw intrek hebt genomen in het beschadigde huis van uw ouders (CGVS, p 7).

Omwille van bovenstaande redenen moet worden geconcludeerd dat u de door u voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk hebt gemaakt. Ze vormen dus geen basis voor een risicoanalyse in

het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. De medische attesten uit België en de voorschriften uit Pakistan en Afghanistan bevestigen dat u lijdt aan een anxio-depressieve stoornis die gepaard gaat met dissociatie en gedrags- en slaapproblemen. U bent hiervoor al meer dan een jaar in behandeling en neemt ook medicatie. Volgens uw verklaringen zijn deze problemen het gevolg van een trauma dat u hebt opgelopen toen u het verminkte lichaam van een buurman hebt gezien na een aanslag in Kabul (CGVS, p. 11-12). Die gebeurtenis staat evenwel los van uw asielmotieven. Daarnaast moet worden opgemerkt dat uit uw gehoor op het CGVS blijkt dat u in staat bent om uw asielaanvraag op zelfstandige en functionele wijze toe te lichten. Bijgevolg zijn deze attesten niet van dien aard om de uitkomst van uw asielaanvraag te wijzigen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geïsoleerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tevens is de verzoekende partij van mening dat de verwerende partij een manifeste appreciatiefout heeft begaan.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

"Artikel 27 van het voorgenoemde Koninklijk besluit van 11 juli 2003 dient toegepast te worden. Deze beschikt:

"De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen: a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het ogenblik dat een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van de wetten en reglementen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast; b) de relevante informatie en documenten die door de asielzoeker worden voorgelegd, samen met informatie die toelaat te bepalen of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden; c) de individuele status en de persoonlijke situatie van de asielzoeker, met inbegrip van factoren zoals zijn verleden, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of de daden waaraan hij werd blootgesteld of dreigt te worden blootgesteld, zouden kunnen worden beschouwd als een vervolging of ernstige schade, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de asielzoeker".

Volgens deze bepaling moet een grondige analyse uitgevoerd worden van de relevante informatie die door de verzoeker werd voorgelegd. Dit werd in casu niet correct gedaan.

Krachtens artikelen 197, 198 et 199 van het Handbook on Procedures, zijn onjuiste verklaringen niet op zich een voldoende reden om de beschermingsstatus te weigeren en heeft de interviewer de verantwoordelijkheid om deze verklaringen in het licht van de omstandigheden van elk dossier te interpreteren.

De tegenstrijdigheden die aangehaald werden in de bestreden beslissing zijn niet van deze aard dat de ze de geloofwaardigheid van het hele relaas kunnen aantasten.

Uw Raad beoordeelde tevens meermaals dat het risico objectief primeerde op de soms onduidelijkere verklaringen over bepaalde aspecten van een relaas: « dans les cas où un doute existe sur la réalité de

certaines faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance, nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus pour certains » (RVV, nr. 43 080 van 6 mei 2010).

Volgens vaste rechtspraak: « les contradictions et incohérences relevées par l'autorité compétente doivent être d'une importance telle qu'elles ne sont pas raisonnablement explicables et qu'elles justifient la certitude que le demandeur d'asile n'a pas la qualité de réfugié » (Raad van State, nr. 103.869 van 21 februari 2002).

In voorkomend geval, overtreedt het CGVS artikel 27 van het voornoemde Koninklijk besluit van 11 juli 2003. De tegenpartij miskent tevens de notie van vluchteling (artikel 48/3) en die van subsidiaire bescherming (artikel 48/4); tevens is de motivatie van de bestreden beslissing onvoldoende door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden (Raad van State, nr. 104.820 van 18 maart 2002).

De verzoeker beroept zich bovendien op de verkeerde beoordeling en op het gebrek, fout of tegenstrijdigheid in de oorzaken en/of motieven.

Verder verzoekt hij het voordeel van de twijfel.

A. Vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming

Ter ondersteuning van zijn asielaanvraag had verzoeker verschillende medische attesten neergelegd (zie bestreden beslissing, p. 2 in fine). Verzoeker legt ter ondersteuning van dit verzoek nog andere psychologische attesten (stuk 3). Na lezing van deze attesten blijkt duidelijk dat verzoeker aan ernstige psychologische stoornissen lijdt. Deze stoornissen zijn het gevolg van verscheidene trauma's opgelopen door getuige te zijn van explosies en aanvallen in zijn land van herkomst. Verzoeker is in behandeling en krijgt daarvoor ook een zware medicatie bestaande uit: Miratazapine (15mg), Gabapentine (600 mg), Ritrovil (2mg), Seroquel (300 mg), Duloxetine (60 mg), Befact Forte en Omeprazole.

Uit vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens blijkt dat medische attesten die ter ondersteuning van een asielaanvraag zijn afgegeven, door de asielautoriteiten streng moeten worden onderzocht (R.C. t. Zweden, 9 maart 2010 en MO. M. t. Frankrijk, 18 april 2013)

Uit recente rechtspraak van hetzelfde Hof blijkt ook dat, om een medische verklaring uit te sluiten, risicocontrole met betrekking tot artikel 3 EVRM zich niet kan beperken tot het gebrek aan geloofwaardigheid, maar moet ook samenhangen met alle andere individuele factoren die, bij elkaar opgeteld, het risico op onmenselijke of vernederende behandeling vergroten ingeval van terugkeer naar het land van herkomst.

In haar arrest R.J. t. Frankrijk van 19 september 2013, beoordeelde het EHRM dat: « 41. Si le récit du requérant est, ainsi que l'ont constaté les instances nationales compétentes en matière d'asile, peu étayé tant sur son soutien financier au mouvement des LTTE que sur les conditions de sa détention, la Cour relève cependant qu'il produit un certificat médical à l'appui de ses allégations de mauvais traitements subis lors de sa détention. Ce certificat médical, établi par un médecin de l'« Unité médicale de la ZAPI de Roissy » alors que le requérant se trouvait en zone d'attente, décrit de façon précises quatorze « plaies par brûlure datant de quelques semaines » et occasionnant « des douleurs importantes nécessitant un traitement local et par la bouche (...) ». 42. La Cour considère que ce document constitue une pièce particulièrement importante du dossier. En effet, la nature, la gravité et le caractère récent des blessures constituent une forte présomption de traitement contraire à l'article 3 de la Convention infligé au requérant dans son pays d'origine. Or, malgré la présentation de ce certificat, aucune des instances nationales compétentes en matière d'asile qui se sont prononcées postérieurement à l'application de l'article 39 n'a cherché à établir d'où provenaient ces plaies et à évaluer les risques qu'elles révélaient. La Cour ne peut estimer suffisante la motivation de la CNDA selon laquelle « le certificat en date du 3 février 2011 ne peut être regardé comme justifiant de l'existence d'un lien entre les constatations relevées lors de l'examen médical du requérant et les sévices dont il déclare avoir été victime lors de sa détention ». Par la seule invocation du caractère lacunaire du récit, le Gouvernement ne dissipe pas les fortes suspicions sur l'origine des blessures du requérant ».

Tevens in het arrest I. t. Zweden van 5 september 2013 berechte het EHRW dat: « 60. The Government have questioned the applicants' credibility and pointed to various inconsistencies in their stories. The Court accepts that, as a general principle, the national authorities are best placed to assess not just the facts but, more particularly, the credibility of witnesses since it is they who have had an opportunity to see, hear and assess the demeanour of the individuals concerned (see R.C. v. Sweden, no. 41827/07, § 52, 9 March 2010). But at the same time it acknowledges that owing to the special situation in which asylum seekers often find themselves, it is frequently necessary to give them the benefit of the doubt when it comes to assessing the credibility of their statements and the documents submitted in support thereof. However, when information is presented which gives strong reasons to

question the veracity of an asylum seeker's submissions, the individual must provide a satisfactory explanation for the alleged discrepancies (see, among other authorities, *N. v. Sweden*, no. 23505/09, § 53, 20 July 2010). 65. Consequently, it agrees with the domestic authorities that the applicants failed to make it plausible that they would face a real risk of being subjected to ill-treatment upon return to the Russian Federation because of the first applicant's alleged journalistic activities. 66. As stated above, the Court is aware of the reported interrogation of returnees and of harassment and possible detention and ill-treatment by the Federal Security Service or local law-enforcement officials and also by criminal organisations. Nevertheless, it considers that the general situation is not sufficiently serious to conclude that the return of the applicants thereto would constitute a violation of Article 3 of the Convention. The Court emphasises that the assessment of whether there is a real risk for the person concerned must be made on the basis of all relevant factors which may increase the risk of ill-treatment. In its view, due regard should also be given to the possibility that a number of individual factors may not, when considered separately, constitute a real risk; but when taken cumulatively and when considered in a situation of general violence and heightened security the same factors may give rise to a real risk (see, for example, *NA. v. the United Kingdom*, cited above, § 130)".

"In deze arresten spreekt het EHRM zich uit over fysieke letsels die de verklaringen van de asielzoeker ondersteunen. Dezelfde redenering kan ook worden toegepast voor mentale aandoeningen: de bewijskracht van een medisch getuigschrift dat vaststelt dat bepaalde mentale aandoeningen overeenkomen met de verklaringen van de asielzoeker omtrent de oorzaken ervan, kan niet worden ontnomen louter op basis van een gebrek aan geloofwaardigheid van verklaringen m.b.t. andere aspecten van het asielrelaas.

Men kan erkennen dat een medisch stuk geen sluitend bewijs kan vormen van de ingeroepen vervolgingsfeiten, maar in het asielrecht is dat ook geen vereiste en moet enkel een zekere graad van waarschijnlijkheid worden aangetoond"¹.

Ten slotte treed verzoeker tot het standpunt van Sylvie SAROLÉA toe: « Lorsqu'un certificat médical fait état de cicatrices compatibles avec le récit d'un demandeur d'asile, ce certificat est une preuve qui vaut présomption de l'existence d'un risque futur. Cette présomption renverse la charge de la preuve qui retombe normalement sur le demandeur d'asile. Si l'Etat entend s'écarter de cette preuve, il doit s'en expliquer » (S. SAROLÉA, « Le renvoi d'un demandeur d'asile sri lankais portant des cicatrices compatibles avec la torture relatée entraîne une violation de l'article 3. Note sous Cour eur. D. H., 19 septembre 2013, R.J. c. France, req. n°10466/11 », Newsletter EDEM, september 2013).

Evenals de standpunt van de BCHV: "Het CGVS is dan ook van mening dat zo'n attest een begin van bewijs kan uitmaken, maar slechts daadwerkelijk bewijskracht heeft indien het een geloofwaardig asielrelaas ondersteunt. Het BCHV is echter van oordeel dat deze stelling van het CGVS in strijd is met de rechtspraak van het EHRM, nl. in I. t. Zweden dd. 5 september 2013 en R.J. t. Frankrijk dd. 19 september 2013, omtrent artikel 4, lid 4 van de Herschikte Kwalificatierichtlijn"².

De psychologische getuigschriften die door de verzoeker zijn ingediend, bewijzen de ernst van zijn psychische stoornissen.

Aangezien er bewezen werd dat, in geval van trauma, de samenhang van de verklaringen niet kan worden gegarandeerd, kon aan verzoeker die aan zeer ernstige psychische stoornissen lijdt, geen geldig verwijt worden gemaakt dat hij in alle opzichten geen consistente opmerkingen had gemaakt.

Dientengevolge betwist het CGVS niet serieus het asielrelaas van de verzoeker.

De heer AYOUBI is te goeder trouw. Bij het begin van het gehoor op het CGVS erkende hij spontaan dat hij tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken over zijn asielaanvraag had gelogen.

(...)

(gehoor verslag, pp. 3-4).

Verzoeker betreurt dat hij valse verklaringen heeft afgelegd aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij legde tijdens het gehoor dat hij op de DVZ de waarheid niet durfde vertellen omdat mensen in het centrum hem hadden verteld dat hij moest verklaren dat hij uit Kunduz kwam als hij niet wou worden terug gestuurd. Ook volgde verzoeker die aan ernstige psychische problemen lijdt en die in een heel slechte toestand was op het interview ("heel mijn lichaam bibberde" (gehoor verslag, p. 3)) deze slechte adviezen op. Nadat hij lang met zijn sociaal werkster had gesproken, begreep hij hoe belangrijk het was om de waarheid te vertellen ("Achteraf gezien dat ze eerlijke verklaringen vragen, naar sociale assistente gestapt en besproken om waarheid te vertellen, zij advocaat gebeld, en advocaat zei dat ik alles moest zeggen, de waarheid" (gehoor verslag, p. 7). Hij betreurt te hebben gelogen en dat is ook de reden waarom hij tijdens op het begin van het gehoor spontaan verklaarde dat hij had gelogen en dat hij nu de hele waarheid ging vertellen.

Ook tijdens het vervolg van het gehoor, als de agent verzoeker steeds vroeg waarom zijn verklaringen verschilden met deze dat hij bij DVZ had afgelegd, bleef verzoeker duidelijk uitleggen dat hij nu de waarheid vertelde:

(...)

(gehoor verslag, p. 7).

(...)

(gehoor verslag, p. 9).

(...)

(gehoor verslag, p. 14).

Toch benadrukt de tegenpartij steeds in de bestreden beslissing de elementen die op het gehoor werden verteld en die niet met de verklaringen op de DVZ kloppen.

Nochtans, ondanks de leugen blijft de essentiële vraag in dit stadium in overeenstemming met de rechtspraak van Uw Raad: heeft de verzoeker, ongeacht deze leugen, uiteindelijk reden om vervolging te vrezen door een van de redenen die onder het Verdrag van Genève vallen? Een zorgvuldige analyse van de nieuwe informatie die door de verzoeker werd geleverd en deze keer op basis van alle elementen van het dossier, moet uw Raad ervan overtuigen deze vraag bevestigend te beantwoorden.

Voorts verwijt verweerder ten onrechte telkens aan verzoeker dat hij zijn verklaringen zou aanpassen. De tegenpartij klaagt bijvoorbeeld dat verzoeker eerst verklaarde dat hij door de mannen van F. (...) de dag na de oproep werd tegengehouden en dat hij even verder in het gehoor zei dat deze gebeurtenis 5-6 dagen na de oproep plaatsvond. Hiermee geconfronteerd, ontkende verzoeker zijn eerste verklaring. Daarnaast klaagt verweerder ook dat verzoeker tijdens het gehoor bij het CGVS beweerde dat hij na zijn ontsnapping bij zijn tante vluchtte en dat zij en haar echtgenoot hem verder hielpen om Afghanistan te verlaten. Geconfronteerd met de verklaringen die verzoeker had afgelegd op de DVZ volgens wat hij na zijn ontsnapping naar Raziq vluchtte, legt verzoeker uit dat Raziq hem ook hielp om het land te verlaten. Verweerder meent dan dat dit aantoonde dat verzoeker zijn verklaringen telkens aanpast. Maar dat is onjuist. Verweerder vergeet dat vergissingen mogelijk zijn gedurende een gehoor, dat verzoeker bovendien aan ernstige psychische stoornissen lijdt (zie supra) en dat er daardoor geen coherentie in het geheel van het relaas kan verwacht worden. Ten slotte, zijn de beweringen dat Raziq verzoeker ook heeft willen helpen niet onverenigbaar met het feit dat verzoeker naar het huis van zijn tante vluchtte die hem hielp Afghanistan te ontsnappen. Inderdaad, als de agent niet vooruitgelopen was op de zaak en werkelijk geïnteresseerd was in het verhaal van de heer AYOUBI, zou hij zeker geleid zijn geweest om te weten dat de reis van de aanvrager tussen 5.000 en 6.000 dollar kostte en dat zijn tante hem deze gefinancierd had met behulp van anderen, waaronder Raziq en de vaderlijke oom van de verzoeker.

Ongeacht eventuele incoherentie en enkele onnauwkeurigheden met betrekking tot de data die rechtvaardigt zijn vanwege zijn psychische stoornissen en de sterke medicatiebehandeling die hij daarvoor volgt moet er voorts worden geacht dat het relaas van de verzoeker helemaal aannemelijk blijkt aangezien de evenementen die door de media werden bericht.

Volgens de heer AYOUBI: - Verzoeker verklaarde ten eerste dat er 14-15 dagen na de start van de Ramadan – wat min of meer overeenkomt met 1 juli 2015 – een explosie in Kaboel plaatsvond. - Verzoeker verklaard verder dat 4-5 dagen (of zelfs 7 dagen na) na het suikerfestival – wat min of meer overeenkomt met 23-24 juli 2015 – door F. (...) werd opgeroepen. - 5-6 dagen na de oproep van F. (...) – wat min of meer overeenkomt met 29 juli 2015 – werd verzoeker tegengehouden door de mensen van F. (...). - Verzoeker werd daarna opgesloten. Hij werd toen 2 dagen gefolterd en bleef in totaal ongeveer 5 dagen gevangen – wat overeenkomt met de eerste week van augustus 2015. Verzoeker vertelde dat hij dankzij een heel zware explosie in Shah Shaheed kon ontsnappen. De explosie gebeurde in de vroege ochtend (“Het was rond de ochtend. De vroege ochtend. Het was nog donker maar tegen de ochtend” (gehoor verslag, p. 16)) en was volgens zijn verklaringen zo krachtig dat er een put van 25 m gevormd werd (“Het was een heel zware zelfmoordaanslag” (gehoor verslag, p. 15) en dat de ramen en deuren van de kamer waar hij werd opgesloten neer vielen. De explosie veroorzaakte verder een echte chaos (“Toen de explosie gebeurde, zag ik heel veel stof in de lucht. Ik kwam zo naar buiten, ik zag dat de deuren enzo kapot waren. Ik kwam buiten en ik zag chaos (...)” (gehoor verslag, p. 16)).

Dit heel zware zelfmoordaanslag en zijn omstandigheden die door verzoeker werden neergelegd tijdens het gehoor worden bevestigd door de media. Een serieuze explosie veroorzaakt door een vrachtwagen bom zou volgens de media inderdaad op 7 augustus 2015 in de heel vroege ochtend hebben plaatsgevonden in Shah Shaheed³. Volgens de BBC News deze vrachtwagenaanval “caused one of the largest explosions the city has ever experienced. It flattened buildings, damaged cars and left a 10 m (30 ft) crater in the road”⁴.

Ten slotte, heeft de tegenpartij partij de situatie van mensen met een psychische stoornis in Afghanistan nauwelijks onderzocht.

Het is echter een fundamenteel element van de asielaanvraag van de verzoeker waarmee de wederpartij rekening had moeten houden bij het onderzoek van zijn asielaanvraag.

Artikel 27 van het voornoemde Koninklijk besluit van 11 juli 2003 beschikt dat:

“De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen: a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het ogenblik dat een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van

de wetten en reglementen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast; b) de relevante informatie en documenten die door de asielzoeker worden voorgelegd, samen met informatie die toelaat te bepalen of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden; c) de individuele status en de persoonlijke situatie van de asielzoeker, met inbegrip van factoren zoals zijn verleden, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of de daden waaraan hij werd blootgesteld of dreigt te worden blootgesteld, zouden kunnen worden beschouwd als een vervolging of ernstige schade, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de asielzoeker”.

Volgens deze bepaling was de wederpartij verplicht rekening te houden met al de elementen met betrekking tot de individuele situatie van de asielzoeker, met inbegrip van de mentale situatie van de verzoeker evenals “alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het ogenblik dat een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van de wetten en reglementen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast”, in dit geval de wetten en voorschriften van Afghanistan met betrekking tot mensen met psychische stoornissen en vooral de manier waarop ze worden toegepast. Deze grondig analyse werd in casu niet gedaan.

De noodzaak voor de andere partij om zich over dit problematiek te documenteren was zelfs groter dan na een kort literatuuronderzoek, lijkt het erop dat geestelijke gezondheidszorg een groot probleem is in Afghanistan en dat mensen met psychische stoornissen daar het voorwerp zijn van sociale afwijzing.

Geestelijke gezondheidszorg is een groot probleem in Afghanistan, zoals benadrukt door Suraya Dalil, de Afghaanse minister van Volksgezondheid. Meer dan 60 procent van de Afghanen zou aan posttraumatische stressstoornissen en psychische problemen lijden en de toegang tot psychosociale behandeling van psychisch trauma in Afghanistan is zeer beperkt of zelfs onbestaand: er zouden slechts 200 bedden beschikbaar zijn in de psychiatrische diensten van het land en slechts twee psychiaters om de bevolking als geheel te behandelen⁵.

WGO-cijfers (die sinds 2005 niet zijn bijgewerkt) zijn ook bijzonder verontrustend: “Psychiatric Beds and Professionals

Total psychiatric beds per 10 000 population 0.055

Psychiatric beds in mental hospitals per 10 000 population 0.031

Psychiatric beds in general hospitals per 10 000 population 0.024

Psychiatric beds in other settings per 10 000 population 0

Number of psychiatrists per 100 000 population 0.036

Number of neurosurgeons per 100 000 population 0.034

Number of psychiatric nurses per 100 000 population 0.07

Number of neurologists per 100 000 population 0.07

Number of psychologists per 100 000 population 0.09

Number of social workers per 100 000 population 0⁶.

Daarenboven gebrek aan kennis bij medisch personeel resulteert in ongepast en irrationeel gebruik van psychotherapeutische geneesmiddelen⁷.

Vóór het incident dat leidde tot zijn vertrek, woonde verzoeker al in een zeer kwetsbare situatie ver van zijn familie; deze kwetsbaarheid zou hoogstwaarschijnlijk toenemen als hij naar Afghanistan zou moeten terugkeren: enerzijds zou zijn familie (tante en zijn vrouw), die al hun best had gedaan om ervoor te zorgen dat hij Afghanistan kon ontsnappen, niet langer in staat zijn om hem te helpen; anderzijds aangezien een terugkeer als een schande wordt beschouwd, net als psychische stoornissen, zou het niet verrassend zijn dat zijn familie hem in de steek laat:

“Returnees suffering from mental health disorders can sometimes be abandoned by their families: shame is often associated with mental health troubles as disorders are thought to be the result of demons (djinn) that have taken over an individual. As a result, some families chase the family member suffering from mental health issues or lead him to be chained in front of a shrine. Others are left to beg in the streets. In such circumstances, returnees become extremely vulnerable, as not only do they suffer from mental health issues; they are also unable to provide for themselves. They then become prey for drug traffic, prostitution, human smugglers, warlords or the Taliban”⁸. (p. 42).

Bovendien vermeldt Asylos ook dat er in dit geval een risico zou bestaan aan ontneming van toegang tot basiszorg: “According to the Health Index developed in this study, IDPs remain more than a third more likely than youth with no migration background to be deprived from basic access to healthcare, and deportees more than 50% more likely. Deportees are by far the worst off”⁹.

Verzoeker voegt aan deze zeer verontrustende elementen nog andere zorgen toe: hij rapporteert enerzijds dat mensen met psychische stoornissen automatisch worden geïnterneerd terwijl dat mensen met psychiatrische problemen in de gevangenis worden geplaatst en dat aan de andere kant het verkeer van namaakgeneesmiddelen een ware plaag is in Afghanistan¹⁰.

Uit deze documentatie blijkt dat een terugkeer naar Afghanistan onmogelijk zou zijn voor verzoeker en dat hij daarvoor ook beschermd moet worden.

Toch heeft de tegenpartij over deze essentiële kwestie niets onderzocht in schending van artikel 27 van het Koninklijke besluit. Bijgevolg moet de bestreden beslissing op zijn minst nietig worden verklaard.

B. Subsidiäre bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

Volgens artikel 48/4, § 2 c): “§2. Ernstige schade bestaat uit: ... c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de verzoeker een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar Kabul.

De veiligheidssituatie in Afghanistan blijft zeer volatiel¹¹ en geen enkel deel van het land is veilig¹². Immers, volgens Amnesty International, betreft het conflict meerdere groepen die constant proberen territorium te veroveren of terug te winnen, en wiens acties onvoorspelbaar kunnen zijn.

De gevechten tussen Taliban en de regeringstroepen in Afghanistan in 2016 en 2017 werden voortgezet en bleven ernstige schade toebrengen aan burgers in heel Afghanistan, waarbij burgers in groot tal werden gedood en gewond. Volgens UNAMA hebben gewapende conflicten in Afghanistan tussen 1 januari 2009 en 30 juni 2017 het leven van 26.512 burgers genomen en 48.931 anderen gewond¹³.

Burgers worden willekeurig aangevallen ongeacht waar ze zich bevinden in Kabul: “Civilians lost their lives, limbs, sight or suffered harm while inside of their own homes, travelling on public roads, attending classes, praying in mosques, purchasing food, playing outside, working in offices, laboring in agricultural fields, visiting the bank, and lying in hospital beds”¹⁴.

Aangezien de aanvallen op burgers in de eerste drie maanden van 2017 en het onvermogen van de Afghaanse regering om de burgers adequate bescherming te garanderen, verklaarde Amnesty International dat er moet worden vastgesteld dat Afghanistan een onveilig land blijft voor terugkeer: “At a time when civilian casualties remain high, with women and children suffering the worst of the violence, it is reckless of governments to claim that Afghanistan is safe for refugees to return (...) On the one hand, Afghanistan is seen as a place where armed groups like the so-called Islamic State pose such a danger that the USA felt compelled to drop the world's largest non-nuclear bomb. On the other, people who fled the conflict there are being told it's safe for them to return. This is hypocrisy of the highest order”¹⁵.

De Taliban hebben de verantwoordelijkheid voor veel van oproerige zelfmoord- en IED-aanvallen opgeëist, maar groepen die zich bij de Islamitische Staat (ook bekend als ISIS) aangesloten hebben, beweerden verscheidene bijzonder dodelijke aanslagen in Kabul¹⁶.

Kaboel

Kaboel is volgens Amnesty International momenteel de gevaarlijkste provincie van het land voor burgers¹⁷.

“Kabul, Afghanistan's most populous city with 3.8 million people (2016–2017 estimate),⁵⁹ is a high-profile target for large-scale insurgent attacks. Antigovernment groups continue to conduct suicide and complex attacks against civilian and non civilian targets in densely populated areas. In 2016, UNAMA recorded the second highest number of civilian casualties (534 deaths and 1,814 injuries), an increase of 34 percent compared to 2015, in the central region that includes Kabul.⁶⁰ In particular, 70 percent of all civilian casualties from suicide and complex attacks took place in Kabul.⁶¹ According to The Asia Foundation's 2016 survey, the level of crime and violence experienced by respondents in the central region went up by six points between 2006 and 2016.⁶² Homicide, assaults, thefts, kidnapping, and terrorist threats are rampant and deadly nationwide. While no regional crime statistics are available, the overall number of criminal incidents in the country rose from 1,107 in 2009 to 1,795 in 2014, an increase of 62 percent over seven years. However, this may reflect improvements in reporting as much as an actual increase in criminal activity. Data from the Ministry of Interior Affairs indicated that the rate of intentional homicide (excluding battle deaths) increased from 4.0 per 100,000 people in 2009 to 6.5 per 100,000 people in 2012”¹⁸.

De provincie Kaboel is de provincie met het meest geregistreerde burgerslachtoffers, vooral in de stad Kaboel: “According to UNAMA data, during 2016, Kabul province recorded 1,758 civilian casualties (376 deaths and 1,382 injured), the most of any province in Afghanistan in 2016

In the first half of 2017 UNAMA recorded that ‘Kabul province continued to record the highest number of civilian casualties, mainly in Kabul city. Of the 1,048 civilian casualties (219 deaths and 829 injured) documented in Kabul province, 94 per cent resulted from suicide and complex attacks carried out by Anti-Government Elements in Kabul city (209 deaths and 777 injured)”¹⁹.

Het aantal doden en gewonden in de provincie Kaboel is in de eerste helft van 2017 is nog gestegen ten opzichte van de overeenkomstige periode in 2016: “The number of killed and injured in Kabul province has increased by 26 per cent in the first half of 2017 compared with the corresponding period in 2016. In total, 219 civilians were registered killed and 829 injured in the province, of which 94 per cent as a result of rebel-initiated complex attacks or suicide attacks in Kabul city”²⁰.

- 16 november 2017: "At least 11 people have been killed in a suicide attack on a rally by supporters of Mohammad Atta Noor, the powerful governor of the northern Balkh Province"²¹. - 7 november 2017: "2 people killed and at least 20 wounded in armed attack on a private television station; Islamic State (IS) group claimed responsibility for the attack"²². - 31 oktober 2017: "According to officials, at least 4 people killed and 13 injured in suicide attack at diplomatic area by a child at the age of 12 or 13; Islamic State (IS) group claimed responsibility for the attack"²³. - 23 oktober 2017: "At least 149 people killed and 300 injured in attacks on Shiite minority, which were mostly carried out by Islamic State of Khorason Province (ISKP), between January and October 2017"²⁴. - 21 oktober 2017: "At least 56 people killed and 55 others injured in suicide attack on a Shiite Imam Zaman mosque in Kabul; Islamic State (IS) group claims responsibility; at least 33 people killed and another 10 injured in suicide attack in Khewiagan Sunni mosque in Dulaina district in Ghor province"²⁵. "At least 15 cadets of the Marshal Fahim military academy killed and 4 wounded in suicide attack; Taliban claim responsibility; 56 people killed in suicide attack of Islamic State (IS) group on Shiite mosque; 20 people killed in attack in Sunni mosque in Ghor province"²⁶. - 15 oktober 2017: "According to authorities, police foiled truck bombing by shooting and wounding driver of a truck loaded with explosives for failing to stop at security checkpoint"²⁷. - 29 september 2017: "According to authorities, at least one civilian killed and up to 20 more injured in suicide bomb attack near a large Shi'ite mosque; Islamic state group (IS) claimed responsibility for the attack"²⁸.

"At least 5 people killed and 20 people injured in suicide bomb attack targeted on the Shiite mosque in Qala-e Fatullah area; Islamic State (IS) group claims responsibility"²⁹. - 27 september 2017: "US airstrike with malfunctioning missile causes civilian casualties"³⁰. - 24 september 2017: "Three Civilians Wounded By Kabul Suicide Attack On Danish Military Convoy"³¹. - 13 september 2017: "At Least Three Killed In Suicide Blast Outside Kabul Cricket Stadium"³². - 25 augustus 2017: "According to officials, at least 20 people have been killed and another 50 wounded by Islamic State (IS) group fighters as militants attack the Shiite Imam Zaman mosque in Qala-e Najara area"³³.

Als gevolg, gelet op de bovenstaande overwegingen, valt de verzoeker onder de voorwaarden van de subsidiaire beschermingsstatus in overeenstemming met artikel 48/4, c) - of ten minste met artikel 48/4, b) - van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Uit het voorgaande blijkt dat de tegenpartij in haar beslissing niet correct rekening heeft gehouden met de bijzondere kwetsbaarheid van de verzoeker en dat ze tevens de geldigheid van zijn verklaringen niet ernstig in twijfel trekt.

Mocht uw Raad echter van mening zijn dat er onvoldoende bewijs is om de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming te erkennen krachtens artikel 48/4, § 2 a) of b) van de Vreemdelingenwet dan is er behoefte aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen op grond van artikel 48/4, § 2, onder c) aangezien dat er uit de beschikbare informatie blijkt dat de verzoeker een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2 c) in geval van terugkeer naar Kabul."

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart dat zij haar land van herkomst verlaten heeft uit vrees om te worden vermoord door een groepering die haar van spionage voor de Afghaanse autoriteiten zou hebben beschuldigd. De verzoekende partij verklaart dat zij op de vijftiende dag van de ramadan in 2015 een explosie hoorde in haar wijk Bibi Mahro in de hoofdstad Kaboel en vervolgens getuige was van hoe een man uit de wijk die zij kende, een zekere F., een Amerikaan probeerde neer te steken. Toen de volgende dag een politiecommandant in de wijk kwam informeren naar wat er gebeurd was, zou de verzoekende partij hem hebben gezegd hebben wat zij gezien had. Na het einde van de ramadan zou de verzoekende partij opgebeld zijn door F. met de vraag om naar een bepaalde locatie te komen om te praten. De verzoekende partij zou dit geweigerd hebben en nadien haar simkaart hebben vernietigd. De verzoekende partij verklaart dat zij enkele dagen later op straat werd tegengehouden door twee personen in een wagen die haar vroegen met hen mee te gaan om een schaap te slachten. Na enig aandringen zou de verzoekende partij met hen mee zijn gegaan. In de wijk Shah Shaheed zouden de mannen een garage zijn binnengereden, de verzoekende partij hebben meegenomen naar een kamer en haar daar zijn beginnen mishandelen. De verzoekende partij zou ervan beschuldigd zijn als spion te werken op een basis van de buitenlanders. Na twee dagen zou de leider van de groepering de verzoekende partij hebben ondervraagd en haar hebben verteld over de verplichting van iedere moslim om jihad te doen. Nog eens twee dagen later zou er 's nachts een bomexplosie hebben plaatsgevonden in Shah Shaheed waardoor de ramen en deuren van de plaats waar de verzoekende partij werd vastgehouden het begaven en zij zou zijn kunnen vluchten. De verzoekende partij verklaart dat zij naar het huis van haar tante in Bibi Mahro ging en enkele dagen later Afghanistan verliet.

Ter staving van haar vluchtrelaas legt de verzoekende partij tijdens de administratieve procedure volgende stukken neer: een medisch attest van een centrumarts van Fedasil, drie medische attesten met betrekking tot haar verblijf in een gespecialiseerd opvangcentrum voor asielzoekers, een voorschrift van een psychiater in Pakistan en een voorschrift van een ziekenhuis in Kaboel.

Bij haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij, behalve eerder neergelegde medische attesten, een attest waaruit blijkt dat zij sinds 5 juli 2017 psychologisch wordt opgevolgd, informatie over het persoonlijk onderhoud met kwetsbare personen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, twee persartikels over een bomaanslag in de wijk Shah Shaheed op 7 augustus 2015, een rapport van een Zwitserse organisatie voor hulp aan vluchtelingen betreffende de behandeling van psychotrauma's in Kaboel, een uittreksel uit een rapport van Asylol betreffende de situatie van jonge 'verwesterde' mannen naar Kaboel, een artikel over namaakgeneesmiddelen in Afghanistan, een persbericht van Amnesty International over burgerslachtoffers van het geweld in Afghanistan.

Ter terechtzitting van 11 oktober 2018 legt de verzoekende partij een aanvullende nota neer met betrekking tot de veiligheidssituatie in Kaboel waarbij zij een beslissing van het Franse Cour Nationale du Droit d'Asile van 9 maart 2018 voegt. Ter terechtzitting van 11 oktober 2018 legt de verzoekende partij een tweede aanvullende nota neer waarbij zij volgende stukken voegt: attesten betreffende de medicatie die de verzoekende partij voorgeschreven kreeg in de periode tussen mei 2017 en oktober 2018, verschillende rapporten betreffende verzoekers mentale gezondheidstoestand, een uittreksel uit de *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 30 augustus 2018.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing geen geloof wordt gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen met F. en de organisatie waartoe hij zou behoren op grond van volgende motieven:

“In de eerste plaats moet worden gewezen op diverse inconsistenties en tegenstrijdigheden die doorheen uw verklaringen werden vastgesteld. Zo beweerde u aanvankelijk dat u werd tegengehouden door de mannen van F(...) de dag nadat F(...) u had opgebeld (CGVS, p 11). Even verder in het gehoor verklaarde u dan weer dat dit incident pas vijf à zes dagen na voornoemd telefoongesprek gebeurde

(CGVS, p 14). Hiermee geconfronteerd, ontkende u enkel uw eerdere verklaring (CGVS, p 14). Deze uitleg is niet afdoende en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ook zei u gedurende uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u niet wist naar waar de mannen van F(...) u meenamen in de auto toen u door hen werd ontvoerd (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Een opmerkelijke verklaring aangezien u tijdens het gehoor op het CGVS duidelijk aangeeft dat u op de hoogte was van de richting en de plaats waar ze u naar toe brachten. Zo verklaart u dat de mannen door wie u werd aangesproken meteen aangaven dat ze wilden dat u met hen meeking naar Shah Shaheed en dat u na het instappen zelf zag dat ze in de richting van Shah Shaheed reden (CGVS, p 11, 14). Hiermee geconfronteerd, zegt u dat u effectief wist dat u naar Shah Shaheed werd gebracht, maar dat u het destijds op de DVZ niet durfde te vermelden omdat er hier aanslagen waren gebeurd. Deze uitleg is geenszins in staat bovenvermelde inconsistentie te verhelfen (CGVS, p 14). Deze vaststelling doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts is uw verklaring over de manier waarop F(...) aan uw telefoonnummer is gekomen weinig aannemelijk. Hiernaar gevraagd, moet u toegeven dat u niet weet hoe hij aan uw nummer is gekomen. U herhaalt enkel dat hij wel degelijk uw nummer had en stelt verder dat het 'heel machtige mensen zijn' (CGVS, p. 14).

Verder zijn uw verklaringen over uw opsluiting en ontsnapping geenszins plausibel en getuigen ze van weinig consistentie. Zo beweerde u aanvankelijk op de DVZ dat u samen met twee andere personen werd opgesloten in een kamer, dat jullie handen werden vastgebonden en dat er niks werd gezegd (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u evenwel dat u de eerste twee dagen werd mishandeld en ondervraagd en u vervolgens gedurende een uur sprak met hun leider die u trachtte te overtuigen om jihad te voeren (CGVS, p. 11). U gaf ook aan kort te hebben gesproken met de twee andere jongens die werden vastgehouden in de kamer (CGVS, p. 15). Deze verklaringen kunnen moeilijk in overeenstemming worden gebracht met uw eerdere verklaring dat er niets werd gezegd tijdens uw detentie. Voorts moet worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw ontsnapping nauwelijks het anekdotische overstijgen. Zo geeft u aan dat er een paar dagen na uw opsluiting een zware ontploffing plaatsvond in Shah Shaheed waardoor alle ramen en deuren van de plaats waar u werd vastgehouden werden geopend. U ging vervolgens naar buiten, zag niemand en kon zo ontsnappen (CGVS, p. 11). De door u geschetste gang van zaken is bijzonder weinig aannemelijk en bevestigt de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw vluchtaanleiding uit Afghanistan.

Ook uw verklaringen over de plaats waar u na uw ontsnapping naar toe ging en de organisatie van uw daaropvolgende vlucht naar Europa, getuigen van weinig consistentie. Zo beweerde u bij de DVZ dat u na uw ontsnapping gevlucht bent naar het huis van de vriend van uw vader R(...) en dat hij alles geregeld heeft zodat u kon vluchten uit Afghanistan (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Gedurende uw gehoor bij het CGVS verklaarde u dan weer dat u na uw ontsnapping vluchtte naar het huis van uw tante en dat zij en haar echtgenoot u verder hielpen om het land te verlaten (CGVS, p 11). Geconfronteerd met de verklaringen die u had afgelegd op de DVZ, paste u opnieuw uw verklaringen aan en zei u dat R(...) ook had willen helpen en dat hij betrokken was bij het regelen van uw vlucht (CGVS, p. 16). Dat u uw verklaringen aanpast naargelang de vragen die u worden gesteld, doet andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geschetste asielproblematiek die aan de basis ligt van uw vlucht uit Afghanistan.

Tenslotte moet nog worden opgemerkt dat uw verklaringen omtrent uw familiale achtergrond bijzonder inconsistent zijn. U verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw moeder gestorven is toen u tien jaar oud was (vragenlijst CGVS, vraag 3.5), terwijl u gedurende uw gehoor bij het CGVS beweerde dat u uw moeder verloren heeft toen u slechts zes maanden oud was (CGVS, p 9). Hiermee geconfronteerd ontkende u enkel uw eerdere verklaring. Verder beweerde u bij DVZ dat u geboren bent in Kunduz en dat uw vader u op 10-jarige leeftijd van Kunduz naar Kabul heeft overgebracht en dat u later vernomen heeft dat uw vader waarschijnlijk door M(...) A(...) en uw ooms vermoord werd (vragenlijst CGVS, vraag 3.5; verklaring DVZ, punt 5 en 10). Tijdens het gehoor op het CGVS gaf u echter meteen aan dat u en uw volledige familie afkomstig zijn uit Kabul en dat u op aanraden van andere mensen had verklaard dat u oorspronkelijk van Kunduz bent en daar problemen had gekend (CGVS, p. 3 en 7). U verklaarde ditmaal dat uw vader, uw drie broers en uw zus nog voor uw geboorte bij een raketinslag op uw huis in Kabul gestorven zijn (CGVS, p 9). Een opmerkelijke verklaring, te meer daar u op de DVZ nog had aangegeven dat u nooit broers of zussen heeft gehad (Verklaring DVZ, punt 17). Ook stelde u bij de DVZ dat u in Kabul bij R(...), de vriend van uw vader, woonde (vragenlijst CGVS, vraag 3.5), terwijl u op het CGVS verklaarde dat u na de raketinslag op uw

huis bij uw tante bent gaan wonen en nadien uw intrek hebt genomen in het beschadigde huis van uw ouders (CGVS, p 7).

Omwille van bovenstaande redenen moet worden geconcludeerd dat u de door u voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk hebt gemaakt. Ze vormen dus geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.”.

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden derhalve door de Raad overgenomen.

De Raad benadrukt vooreerst dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen rekening heeft gehouden met verzoekers mentale gezondheidstoestand. Op basis van de bijgebrachte psychologische attesten en documenten erkent de Raad, in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat de verzoekende partij lijdt aan een anxio-depressieve stoornis die gepaard gaat met dissociatie en gedrags- en slaapproblemen en dat zij hiervoor onder behandeling is.

In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat de vaststellingen van de bestreden beslissing kunnen worden verschoond of verklaard door de ernstige psychologische stoornissen waaraan zij lijdt, stelt de Raad vast dat noch uit de neergelegde medische documenten, noch uit het gehoorverslag blijkt dat de verzoekende partij ten gevolge van de mentale problemen waarmee zij kampt niet in staat zou zijn om waarachtige verklaringen af te leggen met betrekking tot de kern van haar vluchtrelaas. Uit de medische attesten blijkt evenmin dat de verzoekende partij op het ogenblik van haar gehoor kampte met geheugenproblemen. De verzoekende partij argumenteert dat in geval van een trauma de samenhang van de verklaringen niet kan worden gegarandeerd en dat de inconsistenties in haar verklaringen haar derhalve niet kunnen worden verweten. De Raad merkt evenwel op dat de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas, nog daargelaten de vastgestelde incoherenties en tegenstrijdigheden, geschaad wordt door de persartikels die de verzoekende partij bijbrengt omtrent de bomexplosie in de wijk Shah Shaheed. De verzoekende partij verklaarde dat zij de plaats waar zij werd vastgehouden door de groepering van F. kon verlaten toen de deuren en ramen door een zware ontploffing werden vernield. Zij zou buiten niemand hebben opgemerkt en zo zijn kunnen ontsnappen (stuk 6, gehoorverslag, p. 11). Uit voormelde artikels blijkt dat er op 7 augustus 2015 een zware aanslag werd gepleegd met een vrachtwagenbom in de residentiële wijk Shah Shaheed en dat daarbij een militaire basis van het Afghaans nationaal leger werd geviseerd. De Raad acht het weinig aannemelijk dat de verzoekende partij door een terroristische groepering op dergelijke plaats – in een residentiële wijk in de buurt van een militaire basis – zou zijn vastgehouden. Uit voormelde informatie blijkt tevens dat de explosie omstreeks 1 uur 's nachts plaatsvond (zie artikel The Guardian, “Kabul truck bomb kills at least eight and injures close to 200” van 7 augustus 2015). In haar spontaan vluchtrelaas verklaart de verzoekende partij aanvankelijk ook dat de explosie 's nachts plaatsvond, maar later gevraagd of het al klaar was buiten, verklaarde zij dat de explosie in de vroege ochtend plaatsvond, dat het nog donker was maar wel al tegen de ochtend (stuk 6, gehoorverslag, p. 6, 11). Dat de persoonlijke herinnering van de verzoekende partij aan een dermate ingrijpende gebeurtenis in die mate zou zijn aangetast door haar mentale problemen dat zij niet in staat zou zijn desbetreffend waarheidsgetrouwe en coherente verklaringen af te leggen, acht de Raad niet aannemelijk. De eventuele overeenkomsten tussen verzoekers anekdotische beschrijving van deze aanslag en de informatie uit voormelde persartikels zijn niet van aard voorgaande pertinente vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

Waar de verzoekende partij nog, wat betreft de vastgestelde incoherenties tussen haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken respectievelijk op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, betoogt dat zij te goeder trouw is aangezien zij aan het begin van haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen spontaan erkend heeft dat zij tijdens haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken gelogen heeft, kan de Raad haar niet bijtreden. Immers hadden de leugens, volgens verzoekers verklaringen, enkel betrekking op haar initieel voorgehouden herkomst uit Kunduz en de problemen die tot de dood van haar vader zouden hebben geleid. De verzoekende partij bevestigde uitdrukkelijk dat alles wat zij verklaarde over wat er zich in Kaboel zou hebben afgespeeld niet gelogen was (stuk 6, gehoorverslag, p. 3, 7). Echter, later in het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gaf de verzoekende partij toe ook met betrekking tot andere aspecten van haar relaas te hebben gelogen, zoals haar leeftijd toen haar moeder overleed en of zij al dan niet wist waarheen zij door de mannen van F. werd meegenomen (stuk 6, gehoorverslag, p. 9, 14). Nu blijkt dat zij bepaalde leugens maar opbiecht wanneer zij door de

dossierbehandelaar wordt geconfronteerd met tegenstrijdigheden in haar verklaringen, kan de verzoekende partij bezwaarlijk volhouden te goeder trouw te hebben gehandeld.

Waar de verzoekende partij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijt onvoldoende onderzoek te hebben gedaan naar de situatie van personen met een psychische stoornis in Afghanistan, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geen internationale bescherming heeft aangevraagd op grond van haar mentale problemen. Vooreerst toont zij geen link aan tussen haar mentale problemen en de vervolgingsfeiten waarop zij haar verzoek om internationale bescherming grondt. De verzoekende partij verklaarde tijdens haar gehoor dat haar mentale gezondheid verslechterd is sinds zij getuige was van de gevolgen van een zware aanslag in haar wijk, die evenwel geen verband houdt met haar vluchtrelaas. Zij zou zijn langsgedaan bij verschillende dokters in Kaboel voor behandeling, maar niet zijn geholpen en daarom door haar tante in 2014 naar een dokter in Pakistan zijn gestuurd (stuk 6, gehoorverslag, p. 11, 12). De vervolgingsfeiten op grond waarvan de verzoekende partij bescherming vraagt dateren van na de start van haar medische problematiek. Derhalve is de verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, luidens welke men ernstige vermoedens van behandeling in strijd met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) op grond van medische attesten niet terzijde mag schuiven door zonder meer vast te stellen dat de verklaringen dienaangaande ongeloofwaardig zijn, *in casu* niet dienstig. Verder blijkt nergens uit dat de verzoekende partij, die reeds op zestienjarige leeftijd met psychische problemen zou hebben gekampt in Afghanistan, omwille van deze problemen vervolging of ernstige schade heeft ondergaan dan wel dreigde te ondergaan voorafgaand aan haar komst naar België. De loutere verwijzing naar algemene informatie aangaande de geestelijke gezondheidszorg in Afghanistan en de problemen waarmee Afghanen met mentale gezondheidsproblemen bij terugkeer kunnen worden geconfronteerd, volstaat niet om aan te tonen dat de verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hierover in gebreke.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan de verzoekende partij het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoot waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn uit de wijk Bibi Mahro van de hoofdstad Kaboel. In de aanvullende nota legt de verwerende partij volgende documenten neer: EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security situation" van december 2017; COI Focus "Afghanistan. Security situation in Kabul city" van 24 april 2018; EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation - Update" van mei 2018; EASO Country Guidance: Afghanistan van juni 2018. In deze aanvullende nota die door de verwerende partij

werd neergelegd op 3 oktober 2018 wordt met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in de stad Kaboel terecht als volgt gemotiveerd:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het aan onderhavige nota toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017; de aan onderhavige nota toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018 en het EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation- Update van mei 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille van de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen voor in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.”

De informatie waarnaar de verzoekende partij verwijst blijkt, voor zover zij al betrekking heeft op de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel – en niet op die in de provincie Kaboel of Afghanistan als

geheel –, niet van recentere datum te zijn dan de informatie die ten grondslag ligt aan bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in Kaboel. Uit deze informatie kan niet blijken dat bovenstaande vaststellingen aangaande de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel niet langer correct of actueel zouden zijn. De Raad benadrukt dat niettegenstaande er in Kaboel aanslagen plaatsvinden en daarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, ook andere objectieve elementen in ogenschouw dienen te worden genomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kaboel te verlaten. In bovenstaande analyse kon de verwerende partij, rekening gehouden met het geheel van deze elementen, op goede gronden oordelen dat de mate van willekeurig geweld in de hoofdstad Kaboel niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Er kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon wanneer zij terugkeert naar Kaboel stad, louter door haar aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30). Wanneer het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, dan dient men overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28) in zulke situatie rekening houden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofde het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft de aard van de “persoonlijke omstandigheden”, die bij deze analyse in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof van Justitie, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. In dit verband dient er te worden opgemerkt dat de verzoekende partij geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in haar hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. De verzoekende partij lijdt aan een psychologische ziekte, doch blijkt nog uit de medische attesten noch uit de stukken van het dossier dat de verzoekende partij ten gevolge van haar psychologische ziekte een verhoogd risico loopt om in Kaboel slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In de mate de verzoekende partij verwijst naar een vonnis uit Frankrijk waaruit zij afleidt dat subsidiaire bescherming wordt toegekend op basis van willekeurig geweld, herinnert de Raad eraan dat zij geenszins is gebonden door een vonnis, uitgesproken in een andere zaak door een buitenlandse rechtbank.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.4. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.5. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS